

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-06-000 179
Бања Лука, 14.9.2006. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића, Горане Микеш, Војислава Димитријевића и Фикрета Кршлаковића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Шормаз Трифковић, у кривичном предмету против оптуженог Ф.Б., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби Окружног тужиоца у Требињу, изјављеној на пресуду Окружног суда у Требињу бр. К-2/02 од 06.04.2006. године, у сједници вијећа одржаној дана 14.9.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба Окружног тужиоца у Требињу и потврђује пресуда Окружног суда у Требињу бр. К-2/02 од 06.04.2006. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Требињу бр. К-2/02 од 06.04.2006. године, на основу члана 350 став 1 тачка 3 Закона о кривичном поступку, ослобођен је од оптужбе оптужени Ф.Б. да је починио кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Републике Српске. Трошкови кривичног поступка пали су на терет буџетских средстава суда, а оштећени су са одштетним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу Окружни тужилац у Требињу због погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се првостепена пресуда преиначи, оптужени огласи кривим и осуди по закону или да се пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на жалбу тужиоца поднио је бранилац оптуженог Н.Ђ., адвокат из М., са приједлогом да се жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Замјеник Главног републичког тужиоца писменим поднеском бр. Ктж-60/06 од 04.9.2006. године предложило је да се жалба тужиоца уважи.

Испитавши побијану пресуду у вези жалбених приговора и по службеној дужности, у смислу члана 376 став 1 Закона о кривичном поступку, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога

Првостепена пресуда закључује да није доказано да је оптужени починио кривично дјело које му се оптужницом ставља на терет, а што јој служи као основ за доношење ослобађајуће пресуде.

Овакав закључак жалба тужиоца подвргава критици, сматрајући да је он производ погрешне оцјене изведених доказа, а посебно исказа оптуженог на главном претресу који је супротан потпуном признању које је дао у току истраге. Основно упориште за своје тврдње налази у томе да је оптужени у току истраге детаљно описивао начин паљења кућа, узимања и продаје ствари и да је то потврдио у жалби упућеној Војном суду у Билећи. Овакво признање сматра потврђеним исказом свједока Д.Б., који је био његов бранилац, а који на њему није видио никакве повреде нити је потврдио некоректан однос или тортуру.

Дакле, суштинско питање које се намеће у разрјешењу овог проблема, јесте на који начин је требало цијенити одступање оптуженог на главној расправи од његовог исказа датог у току истраге, као и то какав квалитет имају искази саслушаних свједока, а посебно Д.Б., И.П., Д.Д. и Б.М..

У циљу разрјешења ових спорних питања првостепени суд се определио за правилан приступ да изврши једну комплексну оцјени доказа, полазећи од анализе одбране оптуженог на главном претресу и уз предочавање исказа у току истраге, стављајући их у оквир времена када се искази дају и повезујући их са исказима свједока, којима одбрану провјерава у свим њеним елементима. Само признање оптуженог и на главној расправи, као што то изричито прописује члан 323 Закона о кривичном поступку, не ослобађа суд да изводи друге доказе. Значи и код оваквог признања захтијева се извођење других доказа и његова оцјена у склопу укупне процесне грађе. Ради тога његово признање из истраге било је потребно цијенити са изузетном пажњом и критичношћу, јер потпуно одудара од исказа на главном претресу у коме га он оповргава.

Чињеница је да свједок Д.Б. није примијетио повреде на оптуженом, али му је и само испитивање било, као што каже некако чудно, јер се чинило да је оптужени све што је говорио апсолутно тачно или је унапријед научено. Ово у сваком случају и указује да то ипак нису били потпуно уобичајени услови и стање, а самим тим и реакција испитиваног, па и оно што изјављује треба прихватити са посебном резервом. Мора се имати у виду да је он тада признао да је запалио кућу оштећеног Д.Д. и опљачкао кућу оштећеног Б.М., а да је Д.Д. сасвим одређен у опису и тврдњи да његова кућа није запаљена, а Б.М. тврди да су његове ствари изгореле у кући, па самим тим да нису опљачкане.

Негацијом било каквог контакта, а камоли разговора о паљењу кућа, свједок И.П. дала је првостепеном суду додатне аргументе код исправне оцјене одбране оптуженог. Тврдње, које тужилаштво нуди у правцу другачије оцјене исказа овог свједока, остају само у сфери претпоставке јер нису поткријепљени ни једним поузданим доказом. Дакле признање оптуженог, дато у току истраге, у склопу оваквих доказа нема довољан квалитет да се на основу њега може извести поуздан закључак о доказаности навода оптужбе.

Ни из других изведених доказа, на које је дијелом указано у рјешењу у склопу оцјене одбране оптуженог, не би било мјеста извођењу другачијег закључка. Ови наведени свједоци не само да не потврђују став жалбе, већ у потпуности негирају наводе оптужбе. Ни из исказа свједока, чија је имовина запаљена и опљачкана, не може се утврдити поуздана веза између тих радњи и посљедица са дјелатношћу оптуженог. Они или о томе ништа не знају или имају сазнања по казивању других или не вјерују да је то могао учинити оптужени. С друге стране ово својим исказом негира и свједок Ј.Т., који је са оптуженим био у истој јединици на том дијелу ратишта.

Код оваквог стања ствари заиста је правилан приступ суда у оцјени доказа и на основу њих изведени закључак, да се на основу одбране оптуженог, смјештене у оквир свих ових доказа, појединачно и у њиховој свеукупној оцјени, не може прихватити да је доказано како је оптужени починио кривично дјело из члана 142 став 1 Кривичног закона Републике Српске. Ово значи да су све одлучне чуњенице, за правилну и закониту одлуку, од стране првостепеног суда правилно и утврђене, због чега су жалбени приговори остали без основа. Ради тога суд је правилно, на основу члана 350 став 1 тачка 3 Закона о кривичном поступку, оптуженог ослободио од оптужбе.

Из наведених разлога ваљало, на основу члана 381 став 1 Закона о кривичном поступку, жалбу тужиоца одбити као неосновану и првостепену пресуду потврдити.

Записничар,
Мира Шормаз Трифковић

Предсједник вијећа,
Обрен Бужанин

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић